

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania N. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie
z udziałem A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14
maja 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Lublinie
z dnia 8 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 436/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej na rzecz organu rentowego kwotę 240
zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) wraz z odsetkami z art.
98 § 1¹ k.p.c., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2022 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie z odwołania N. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie w przedmiocie ustalenia istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego, z udziałem A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., oddalił

apelacji odwołującej się i zainteresowanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 lutego 2022 r., którym oddalono odwołanie.

Odwołująca się wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając ten wyrok w całości. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, w konsekwencji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie w skarżonym zakresie odwołania ubezpieczonej, a w konsekwencji ustalenie, że ubezpieczona podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie umowy o pracę zawartej w 28 stycznia 2020 r. z płatnikiem składek A. sp. z o. o. od 28 stycznia 2020 r. zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującymi w tym zakresie, a ponadto o rozstrzygnięcie o kosztach procesu i zasądzenie na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania kasacyjnego, tj. kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego:

1) art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu, że umowę o pracę pomiędzy N. K. a A. sp. z o. o. została zawarta dla pozorów, podczas gdy nie można mówić o pozorności zawartej pomiędzy stronami umowy, gdy po jej zawarciu pracownik podjął pracę i wykonywał ją, a pracodawca świadczenie to przyjmował, ponadto zamiarem stron było wywołanie skutku prawnego w postaci nawiązania stosunku pracy. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu dla objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy, podczas gdy w niniejszej sprawie N. K. została zatrudniona w celu świadczenia pracy i tę pracę rzeczywiście wykonywała, zaś pracodawca zatrudniając pracownika miał na celu korzystanie z jej pracy. Powyższe okoliczności świadczą zatem nie o pozorności złożonych przez strony oświadczeń, lecz o spełnieniu warunku zatrudnienia

pracowniczego stanowiącego tytuł ubezpieczenia. Podjęcie zaś pracy w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych w tym z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jest dopuszczalne i nie świadczy o intencji zawarcia umowy pozornej, obejścia prawa czy też o nieważności umowy;

2) art. 6 ust. 1 pkt 15, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz.1230 ze zm.; dalej: ustawa systemowa) w zw. z art. 22 § 1 k.p., przez błędną wykładnię i przyjęcie, że N. K. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu z tytułu zawartej umowy o pracę u płatnika składek A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością od 28 stycznia 2020 r., w sytuacji gdy praca świadczona przez ubezpieczoną spełniała ustawowo określone niezbędne cechy wymagane dla uznania danej aktywności zawodowej za wykonywanie pracy w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy, obowiązujących w spornym okresie, przede wszystkim z tego względu, że aktywność zawodowa ubezpieczonej nie została uznana za wykonywanie pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę oraz uznanie, że zasadność zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych musi pozostawać w związku z materialnymi dowodami świadczenia pracy, co nie wynika z powołanych przepisów, jak również z żadnej innej powszechnie obowiązującej normy prawnej. W konsekwencji tego zaś przez błędne przyjęcie, że N. K. nie może zostać objęta obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, wypadkowym i chorobowym ze względu na brak podporządkowania pracodawcy;

3) art. 2, art. 10 § 1, art. 11, art. 22 § 1 k.p., przez błędną wykładnię i przyjęcie, że N. K. nie świadczyła pracy na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 28 stycznia 2020 r. z płatnikiem składek A. sp. z o. o. przez uznanie, że brak modelowego (tradycyjnie pojmowanego) podporządkowania w stosunku pracy N. K. powoduje, że nie doszło do nawiązania stosunku pracy w rozumieniu przepisów wskazanej ustawy Kodeks pracy, w sytuacji, gdy tradycyjnie pojmowany model

podporządkowania ewoluuje w miarę rozwoju stosunków społecznych oraz pojawia się podporządkowanie mające charakter autonomiczny.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości interpretacyjne i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Skarżąca podniosła, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, a odpowiedzi wymaga pytanie, czy sądy powszechne rozstrzygające w niniejszej sprawie, jak również w innych podobnych sprawach, mogą za Zakładem Ubezpieczeń Społecznych kwestionować w postępowaniu odwoławczym podleganie ubezpieczeniom społecznym czy to obowiązkowym czy też dobrowolnym osób posiadających większość udziałów w kapitale zakładowym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w sytuacji gdy osoby te poza samym faktem posiadania udziałów w kapitale zakładowym takiej spółki świadczą jednocześnie na jej rzecz pracę tożsamą z pracą wykonywaną na podstawie umów zawieranych z osobami trzecimi. Kolejną kwestią wymagającą wykładni prawa materialnego oraz nie budzącego wątpliwości prawnych rozstrzygnięcia pozostaje zdaniem skarżącej wątpliwość czy organ rentowy, a następnie sądy powszechne mogą poddawać w wątpliwość czy dana aktywność zawodowa wykonywana w postaci pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę stanowi podstawę zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, w sytuacji gdy aktywność taka pozostaje znacząco odmienna rodzajowo od aktywności wynikającej z wykonywania praw i obowiązków wynikających z faktu posiadania większości udziałów w kapitale zakładowym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Analiza bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego prowadzi bowiem w ocenie skarżącej do wniosku, że pomimo pierwotnie dość utrwalonej wykładni przede wszystkim przepisów art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej, w ostatnim czasie stało się ono mniej jednolite z powodu konieczności analizy niekiedy różnorodnych stanów faktycznych.

Skarżąca podniosła, że skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w sposób oczywisty narusza wskazane przepisy prawa materialnego. Argumentacja

dotycząca możliwości kwestionowania zgłoszenia ubezpieczonej do ubezpieczeń społecznych w sytuacji, gdy organ rentowy nie kwestionował uprzednio takiego zgłoszenia w przypadku zawarcia w analogicznej sytuacji przez B. K. jako udziałowca posiadającego większość udziałów w E. Sp. zo.o. z tytułu umowy o pracę, gdy N. K. jako pełnomocnik E. sp. z o.o. zawierała taką samą umowę o pracę z B. K. Tym samym zasadny wydaje się w ocenie skarżącej zarzut wybiórczej oceny przez organ rentowy zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także uznanie, że mimo powrotu ubezpieczonej do pracy na poprzednio zajmowanym stanowisku i świadczeniu jej na poprzednio uzgodnionych w umowie o pracę warunkach, nie podlega ona obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319).

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach.

Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Przesłanka ta wymaga więc wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 Nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC z 2006 r. nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą

zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

Z uwagi na to, że skarżąca jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała występowanie potrzeby wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi, stwierdzić należy, że zapatrywania te wzajemnie się wykluczają. Nie można bowiem równocześnie twierdzić, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku było efektem oczywistego naruszenia przepisów rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, oraz sugerować, iż prawo to wymaga wykładni w ramach istotnego zagadnienia prawnego, które występuje wszakże tylko wtedy, gdy stosowanie konkretnych przepisów budzi poważne wątpliwości.

Podnosząc oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżąca nie przytacza jakie przepisy zostały w jej ocenie rażąco naruszone przez Sąd drugiej instancji. Podstawy kasacyjne stanowią odrębny element skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują one ani nie uzupełniają podstawy przedsądu. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna podstawa przedsądu ma na uwadze indywidulany interes skarżącego w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. O ile zasadne podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, to w przypadku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero oczywista zasadność skargi, czyli samodzielne (odrębne od podstaw kasacyjnych) wskazanie i wykazanie we wniosku naruszenia przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok, jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r., I UK 250/19, LEX nr 3029692).

Również powołując się na potrzebę wykładni przepisów skarżąca nie wskazuje do jakich przepisów powoływana potrzeba wykładni się odnosi. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2021 r., I USK 47/21, niepubl.).

W istocie skarżąca *de facto* polemizuje z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sądy *meriti*, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Polemika z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalna (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, LEX nr 1101306.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, LEX nr 1102310; z dnia 20 stycznia 2016 r., II UK 292/15, LEX nr 2026233). Do postępowania kasacyjnego nie należy rozstrzyganie sporów o ocenę dowodów ani o prawidłowość ustalenia stanu faktycznego sprawy, którym Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany. Sąd Najwyższy, nie jest sądem faktów, a wyłącznie sądem prawa. W zakresie jego ustawowych kompetencji nie mieści się korygowanie ustaleń faktycznych lub oceny materiału dowodowego dokonanego przez sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2018 r., I UK 437/17, LEX nr 2570520). Sąd Najwyższy, co zostało zaznaczone powyżej, jest bowiem związany w postępowaniu kasacyjnym ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez sądy (art. 393³ § 3 k.p.c.).

Zauważyć jednakże można, że do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może dojść wówczas, gdy zgłoszenie do tego ubezpieczenia dotyczy osoby, która nie jest pracownikiem, a zatem zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego następuje pod pozorem zatrudnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2006 r., III UK 32/06, LEX nr 957422). Nie stanowi podstawy do objęcia ubezpieczeniem społecznym dokument nazwany umową o pracę, jeżeli rzeczywisty stosunek prawny nie odpowiada treści art. 22 k.p. (wyroki Sądu Najwyższego: z

dnia 10 lutego 2006 r., I UK 186/05, LEX nr 272575; z dnia 14 września 2006 r., II UK 2/06, LEX nr 1615997; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2022 r., III USK 503/21, LEX nr 3519639). Skutku objętego rzeczywistym zamiarem stron (objęcia ubezpieczeniem) nie wywołuje zawarcie umowy o pracę, której strony stwarzają pozór realizacji przez ubezpieczonego czynności odpowiadających treści art. 22 k.p., czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy. Istotne jest, czy pracownik zawierający umowę o pracę, w rzeczywistości pracę taką wykonywał (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 lutego 2010 r., II UK 204/09, LEX nr 590241; z dnia 11 marca 2008 r., II UK 148/07, LEX nr 846577; z dnia 17 czerwca 2008 r., I UK 402/07, OSNP 2009 nr 2122, poz. 297; z dnia 21 maja 2010 r., I UK 43/10, LEX nr 619658; z dnia 21 listopada 2011 r., II UK 69/11, LEX nr 1108830).

Ponadto w rozpoznawanej sprawie zasadniczą rolę w zakresie podnoszonej przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacji odgrywały ustalenia faktyczne. Ustalenie woli (celu, zamiaru) stron umowy w momencie jej zawierania stanowi element stanu faktycznego sprawy, którym Sąd Najwyższy jest związany w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. Ustalenie treści umowy, a także wad oświadczenia woli, w tym pozorności, jest ustaleniem faktycznym i nie podlega kontroli kasacyjnej (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 stycznia 2011 r., I UK 281/10, LEX nr 786372; z dnia 23 stycznia 2012 r., II UK 93/11, LEX nr 1163333). Podnoszone przez skarżącą w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi.

W sprawie Sady obu instancji dokonały wszechstronnej oceny dowodów. Szeroko uzasadniły, dlaczego na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaliły, że odwołująca się nie wykonywała czynności w reżimie pracowniczym i że zawarta umowa była umową pozorną.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]